

Kristen McKanagh

SNĚHULČINY VÁNOCE

*Letošní svátky budou šťastné
a zamilované. Tlapku na to!*

motto román

Sněhulčiny Vánoce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Kristen McKanagh
Sněhulčiny Vánoce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kristen McKanagh

SNĚHULČINY
VÁNOCE

Praha 2020

Přeložila Michaela Martinová

Kapitola 1

„Lukas dneska přijede domů, Sněhulko.“

Když uslyším hlas slečny Tilly, zamrkám a otevřu oči. Spala jsem stulená do klubíčka na svojí oblíbené židli v kuchyni, kde je tepleji. Na té, co je tak krásně měkoučká, protože na ní často sedává jedna z mých oblíbených lidských bytostí. Po probuzení se musím pořádně protáhnout. Na půl ucha poslouchám její povídání o tom člověku Lukase, nad nímž se rozplývá už celé dny, vystrčím přední tlapy před sebe a zešíroka si zívnu, až vypísknu, a pak si kýchnu.

Slečna Tilly se zachichotá a pohlédne z okna. „Myslíš, že tentokrát se zdrží déle?“

Neznám toho člověka Lukase jinak než z rozhovorů, které s ním slečna Tilly vede po telefonu, a tak se začnu umývat jazýčkem, přičemž tlapkám věnuju mimořádnou pozornost. Můj bílý kožíšek je krásný. Nebo si to alespoň myslím. Moje máma kočka mě naučila, jak si ho mám udržovat čistý, než jsem ji ztratila.

Nebo ona ztratila mě. To už si nepamatuju.

Tilly se rozhlédne po kuchyni. „Myslíš si, že si toho všimne?“ skoro si zašeptá pro sebe.

Přestanu se olizovat, abych se podívala, na co se kouká. Všimne čeho? Vstanu a hnětu tlapkami sedák židle, až to příjemně lupe, jak se o něj zachytávám drápky.

„Ne ne ne,“ napomene mě slečna Tilly zpěvavým hlasem, než mě rukou podebere pod bříškem.

Až na to, že mě nepleskne přes čumák, jak by podle té staré kočky bydlicí ve stáji měla, když provedu něco špatného. Místo toho mě zvedne k sobě a polechtá mě pod bradičkou. Otřu se jí o ruku a moje tělíčko rozvíruje zavrnutí. Tenhle zvuk znamená, že jsem šťastná.

Do místnosti napochoduje moje druhá nejoblíbenější lidská bytost a zakroučí na slečnu Tilly hlavou. „Slyšela jsem to praskání. Neměla byste dovolit, aby jí to prošlo jen tak, jinak ty sedáky úplně zničí.“

Jako kdybych byla něčeho takového schopná. Zavrnutím hlasitěji a slečna Tilly si mě přivine blíž. „Ale Emily, Sněhulka je tak maličká, co by mohla provést?“

Emily se natáhne a pohladí mě po kožíšku. „Vyroste a pak toho zničí daleko víc.“

Nevím, o čem to mluví. Vždyť jsem takový andílek. Každý to říká.

„Musím se pustit do rozvážky, nebo budu mít zpoždění.“ Emily mě ještě jednou poplácá, potom se odvrátí, položí svoji obrovskou kabelu na kuchyňský stůl a oblékne si tlustý zimní kabát, rukavice, čepici a šálu. Jakmile zem pokryla ta bílá věc, která mě legračně studí do tlapek, všichni lidé začali nosit tohle divné oblečení.

Proč si prostě jen nenechají narůst kožich jako já?

Slečna Tilly mě položí zpátky na židli a zamíří ke dřezu. „Kéž bys jenom nemusela péct až do svítání, abys mi pomohla vyjít na konci měsíce.“

Emily se zarazí, načež přejde ke slečně Tilly a políbí ji na tvář. „Dělám to, abych si vybuodovala podnik, který budu jednoho dne mít. Lidi spíš přijdou ke mně

do obchodu, když budou vědět, jak moje jídlo chutná. A kromě toho, Weber House si vede dobře. Přes Vánoce až do Nového roku bude praskat ve švech.“

„S jedním pokojem pro hosty mimo provoz,“ připomene jí Tilly.

To je další věc, o které hodně mluví. Vánoce.

Když jsou ke mně otočené zády, vystrčím hlavu zpoza kuchyňského stolu a zamžourám na Emilyinu kabelku. Zbožňuju ji. Je dost velká, abych se do ní mohla vplížit mezi tuny srandovných věcí a hrát si s nimi, ale ona mě nikdy nenechá.

Kradmo pohlédnu na obě ženy, pořád mluví o Emilyně nové pekárně a penzionu, který vede slečna Tilly. „Možná že až Lukas dorazí, pomůže s opravami,“ nadhodí Emily.

„To bych po něm nemohla chtít.“ Slečna Tilly zakrotí hlavou. „Má svoji vlastní kariéru a musí cestovat.“

Slečna Tilly to nevidí, ale Emily zakouří očima. Že by neměla toho člověka Lukase ráda? Jsem si docela jistá, že slečna Tilly ho zbožňuje. Kdykoli o něm mluví, její hlas je najednou něžnější a vřelejší.

„Copak by bylo tak těžké vzít si na chvíli volno, aby pomohl ženě, která ho vychovala?“ zeptá se Emily.

Teď když se obě soustředí na něco jiného, můžu zaměřit pozornost na Emilyinu kabelku. Tentokrát se mi to podaří. Zavrtím zadečkem, abych se víc odpružila, a skočím. Nahoru a přes hranu stolu, přeběhnu po tmavém dřevě a potom, s odrazem, jaký by mi moji kamarádi ze stáje mohli závidět, zahučím do tašky tiše jako kočka.

Ha! Zvládla jsem to.

Teď musím na minutku zůstat v klidu a zticha, abych se ujistila, že si Emily ničeho nevšimla.

Lukas opatrně projížděl ulicemi Braunfelsu. Už nějakou dobu ve sněhu neřídil, a tenhle byl navíc čerstvý. Naštěstí nebyl namrzlý ani rozbředlý, což řízení značně usnadňovalo. Město se od jeho poslední návštěvy téměř nezměnilo. Pouliční lampy, dveře i horní patra budov zdobily stejné vánoční dekorace. Po hlavní ulici chvátali lidé mířící na nákupy do malých místních obchůdků, kde se dalo sehnat všechno od hraček a zmrzliny až po luxusní interiérové dekorace. Stejně obchody jako tu bývaly, když byl ještě kluk.

Což mu připomnělo, že musí koupit ještě něco pro tetu Tilly, kromě těch pár cetek, které jí pořídil na cestách.

„Slyšel jsi mě?“ Z reproduktorů v autě se rozlehl ženský hlas. Jeho agentka se do práce zakousla s takovým nadšením, že byste potřebovali páčidlo, abyste jí tu pusu otevřeli.

Lukas pevněji sevřel volant. „Slyšel, Bethany. Ale nemůžu říct, že by mě nějak zvlášť zajímala práce, kvůli který bych měl cestovat přes svátky.“

„Ale tohle je pro *Geographic International*,“ připomněla mu. „Moc se jim líbila tvoje práce z letošního pivního festivalu v Berlíně. A někoho, kdo má stejný cit pro fotky jako ty, si teď žádají i v Litvě. Chtějí, aby ses zaměřil na jejich oslavy vánočního období, hlavně na mezinárodní charitativní trh před radnicí a rozsvěcení vánočního stromku na náměstí před katedrálou ve Vilniusu.“

„Jenomže taky chtějí, abych přijel už za týden a zůstal tam až do Nového roku,“ poukázal Lukas na svůj největší problém.

Ještě před rokem by po té příležitosti skočil všemi deseti. Dostat se jako fotograf do *Geographic International* bylo jeho nejvyšším profesním cílem a šance, kterou dostal minulý rok, byla jako dar z nebes. Práce pro

ně mu otevřela dveře, o nichž vždycky jen snil, a na kariéřním žebříčku prudce vystoupal vzhůru.

Ale neustálé cestování ho začínalo unavovat. Neměl žádnou domovskou základnu. Žádné blízké přátele. To byla jeho chyba, protože kamarádi nikdy nefigurovali na prvních místech jeho seznamu priorit. Jedna jeho přítelkyně, která pořád odcházela a zase se k němu vracela, si jednou postěžovala, že na člověka, který dělá tak nádherné snímky lidstva, lidi vůbec nemá rád. Potom na něj zkoušela nějaké řeči jako z ordinace amatérského psychologa a poučila ho, že náhlá smrt jeho rodičů mu způsobila trauma a zapříčinila, že se vyhýbá hlubším vztahům.

Až na to, že se pletla.

Měl tetu Tilly. Tetu jeho otce, Lukasovu pratetu, která se nikdy nevdala, vzala si vyděšeného desetiletého chlapce k sobě a dala mu domov a veškerou lásku, kterou kdy mohl potřebovat.

A neviděl jsi ji už několik let, připomněl mu tichý, vyčítavý hlas.

To poznání ho zasáhlo silou splašeného býka, jako když byl v Pamploně, aby zachytil tradiční běh těchhle mohutných zvířat na film. Jistě, pokud měl signál, snažil se jí volat skoro každý den. Dokonce se nechala přemluvit i k videohovoru. Ale kolik času už uplynulo od chvíle, kdy ji naposledy navštívil? Co je to jen za synovce? Hrozný, ale teď měl v úmyslu jí to vynahradit. Nikoho jiného než Tilly na tomhle světě neměl a ona zase neměla nikoho jiného než jeho.

Rozhodl se začít tím, že s ní stráví letošní Vánoce. Bez ohledu na příležitosti, které se mu připlou do cesty.

„Tak o tom alespoň popřemýšlej,“ naléhala na něho Bethany, pořád ještě na telefonu.

Lukas se zašklebil. Tedy ne že by to jeho agentka mohla vidět. „Fajn. Ozvu se ti koncem týdne.“

Ukončili hovor tam, kde už se signál stejně začínal místy ztrácet. Cesta se známým způsobem klikatila okolo zvlňných, sněhem pokrytých kopců až k viktoriánskému penzionu na okraji města, který vlastnila jeho teta. Ještě si vzpomínal, jak tudy jezdil, na místo, kde vyrůstal poté, co jeho rodiče zemřeli.

Při pohledu, který se mu naskytl, Lukas zamrkal. Zíral před sebe a noha se mu automaticky přesunula na brzdu. „To tady dřív nebývalo,“ zamumlal.

Někdo musel koupit pozemky Turnstillových, protože ten velký kopec u cesty zakončený hezkým rovným polem se proměnil v sáňkovací sjezdovku. A ne jen tak ledajakou. Žádné „vytáhněte si to nahoru sami“. Na vzdálené straně kopce nainstalovali speciální motorizovaný vlek, poblíž cesty vydláždili malé parkoviště a na vrcholku kopce postavili novou stavbu. Domek s dřevěným obložením natřeným na červeno vystavoval na odív nápis „Jízdenky a jídlo“. Z malého komína na střeše líně stoupal kouř a několik lidí postávalo v uzavřené místnosti s okny od podlahy až ke stropu. Umožnit rodičům, aby mohli pozorovat svoje děti z pohodlí vyhřáté-ho přístřešku? Chytrý nápad, ať už ho vymyslel kdokoli.

Lukasův pohled však upoutalo něco jiného. To, co ho přimělo zpomalit a odbočit na parkoviště ještě předtím, než se vědomě rozhodl to udělat, byl idylický obrázek, který ta scéna vytvářela. Jako by se malba Normana Rockwella přenesla do moderní éry. Lukas nechtěl ztratit ani vteřinu, a tak vyskočil z auta, ani se neobtěžoval obléknout si kabát, vytáhl z jedné z mnoha tašek na předním sedadle fotoaparát a cestou ke sjezdovce si mimoděk pohrával s objektivem, aby ho nastavil do správné polohy.

Světlo bylo dokonalé. Lehce zataženo, což umožní barvám vyniknout.

Během několika minut si našel místo na úpatí kopce, klekl si na koleno, aniž se staral o to, že mu sníh promáčí džíny, a cvakal spouští jako o život jen s občasnými přestávkami, aby zkontroloval fotky na displeji svého digitálního fotoaparátu. Děti i celé rodiny svištěly dolů na spoustě různých udělátek – tradiční dřevěné sánky nahradily jedno- i dvoumístné umělohmotné talíře, černé nafukovací duše, dlouhá plochá prkna, která vypadala spíš jako bodyboardy na moře, a další vychytávky.

Navzdory moderním jezdkům a modernímu oblečení ta scéna vyzařovala nostalgii, které jeho fotoaparát nemohl odolat.

Všechno pokryla nová vrstva nedotčeného bělostného sněhu, pod jejíž tíhou se větve stromů skláněly k zemi. Pokaždé když nějaký sánkař spadl, do vzduchu vylétla bílá sprška a snesla se dolů na změt rukou a nohou. Páry zachumlané do teplých kabátů, čepic a šál stály na vrcholku kopce a volaly dolů na svoje děti. Mámy a tátové sjížděli spolu s malými batolaty a snažili se nohama zbrzdit rychlost. Ti, kteří dojeli dolů, zaháklí sáně na vlek, pokud se jim to podařilo, a potom se ztěžka brodili sněhem vedle nich, až se jim při rytmickém funění v chladném vzduchu srážel dech.

Nikdo na tom kopci si – právě v tenhle dokonalý okamžik – nedělal starosti kvůli účtům nebo práci, kvůli tomu, kde seženou další jídlo nebo jak ochrání svoje děti v tomhle světě na hranici šílenství. Na svých cestách viděl Lukas takového šílenství spousty. Možná až moc.

Ale tohle... tohle bylo jako oddechový čas ze života. Příležitost radovat se z tak prosté zábavy, jako je sánkování.

Spokojenost vyzařovala z každého obličejce na malém displeji jeho fotoaparátu. Dokonce i z tváře malého

chlapečka, který brečel, protože se vylekal, když se jeho sánky převrátily. Stačilo slíbit, že si postaví sněhuláka, a bylo po slzách.

Krajinou zavál silný vítr, rozvířil sníh a Lukasovi na zádech naskočila husí kůže. Zamrkal, podíval se na sebe a došlo mu, že jak spěchal, aby zachytil tyhle krátké záblesky života, zapomněl si vzít kabát a má promočená kolena. Ale chtěl si ještě udělat pár snímků z vrcholku kopce.

S netrpělivým zafuněním doběhl zpátky od auta, popadl kabát a na černé vlasy si narazil čepici. Když držel foťák zase v ruce, náhodou vzhlédl a zarazil se.

O několik parkovacích míst dál se ohýbala nějaká žena, až po pás zahrabaná v kufru ojetého SUV. Pěkný kulatý zadeček obepínaly úzké džíny. Nebyl to špatný výhled. Lukase mimoděk napadlo, jak asi vypadá její horní polovina.

O vteřinu později nemotorně vycouvala, zastavila se a k jeho uším přes všechn smích a křik ozývající se ze sjezdovky dolehla nějaká nadávka, následovaná nevrlym zabručáním. Potom žena couvala až na konec cesty, přičemž opatrně vyvažovala hromadu růžových krabic, které držela v náručí.

„Můžu vám s tím pomoci?“ zavolal Lukas přes střechu svého auta.

Trhla sebou, zamrkala a pohlédla na něj zpoza krabic, až se nebezpečně zakymácely. Vzbudila v něm zájem. Když se setkal s jejíma vykulenýma, čokoládově hnědýma očima v rošťáckém obličejí, usmál se na ni a napadlo ho, že líbat její rty by mohla být stejná zába-va jako svištět dolů po zasněženém kopci.

„To je dobrý!“ zavolala žena v odpověď hřejivým hlasem, který v něm vyvolal představu horké čokolády nebo horkého čaje s medem. „Tak tak se mi podařilo

naskládat je na sebe, aby držely, a obávám se, že jestli se někdo pokusí je vzít, všechny spadnou.“

Jestli se Lukas nepletl, byl si zatraceně jistý, že žena jeho zájem opětuje. Příroda ho obdařila tmavými vlasy, zelenýma očima a slušnou postavou, takže byl zvyklý, že si ho opačné pohlaví všímá. Ale nijak toho nezneužíval – ne se svým hektickým způsobem života. Možná si tyhle svátky užije z více důvodů, než si myslel. Se všemi těmi bednami musela být ta žena místní.

„Jdete tamhle nahoru?“ Kývl hlavou směrem k budově na kopci.

Jiskru v jejích očích najednou vystřídala ostražitost. Rozhlédla se kolem, a teprve když došla k závěru, že je tady v bezpečí, odpověděla: „Ano.“

„Já taky.“ Mávl rukou, ať jde napřed. „Půjdu za váma, kdybyste něco upustila nebo potřebovala pomoci.“

Nedokázal z jejího výrazu vyčíst, jestli jí to od něj připadá milé nebo otravné. Copak jí nezáleží na tom, jestli je muž galantní? Tilly trvala na dobrých, staromódních způsobech a on si je díky ní osvojil.

V těsném závěsu zamířili k několika schodům o kus dál stranou, neuměle vyrobených z neopracovaných klád vsazených do země, které vedly k budově na vrcholku kopce.

Žena před ním s náručí plnou krabic cestou nahoru funěla a ztěžka oddychovala. Obrovská kabelka jí pleskala do boku a s každým krokem hrozilo, že kvůli ní ztratí rovnováhu. Lukasovi ten výhled v nejmenším nevadil – ty dlouhé, předlouhé nohy v něm vzbuzovaly nekalé myšlenky. Bylo až směšné, aby ho někdo přitahoval tak rychle. Muselo to být tím, že byl příliš dlouho na suchu.

Jeho pozornost upoutal rychlý pohyb a Lukas se zaměřil na ženinu tašku. Další bílý záblesk a on jen stěží potlačil smích.

„Ehm, věděla jste –“ Lukas se zarazil uprostřed věty, protože ho najednou přepadla inspirace, a tak si přiložil fotoaparát k oku, čekal a v koutcích mu cukalo.

Z kabelky vykoukla bílá chlupatá hlavička a vmžiku se zase schovala. Droboučké kotě, které by na trhu s čistě bílými věcmi mohlo svou bělostí klidně soupeřit se sněhem. Lukas následoval záhadnou dámu a nemohl jinak než zachytit tu zosobněnou neplechu na digitální film.

S každým krokem a zavlněním boků se ženiny dlouhé tmavé vlasy zhouply ze strany na stranu. A při každém takovém zhoupnutí se kotě vynořilo z tašky a plácl do nich tlapičkami, urputné a roztomilé zároveň.

„Emily?“ zavolal mužský hlas někde nad nimi. „Pomůžu ti s tím.“

Žena, patrně Emily, zakroutila hlavou. O malém pasažérovi neměla podle všeho ani tušení, ačkoli se kotěti podařilo zachytit se jí za pramen vlasů a viselo na něm jako Vydřigroš na svých peněžích. Trhla hlavou a hedvábné kadeře vyklouzly kotěti z drápků. Zvířátko zmizelo zpátky v tašce.

Měl bych jí to říct. Sotva ho to napadlo a vykročil dopředu, žena dorazila nahoru na kopec a vešla rovnou dovnitř, kde už jí muž, který na ni předtím volal, držel dveře.

Lukas se zastavil a rozhodl se počkat. *Povím jí to, až si vyřídí, co potřebuje.*

Našel si místo, ze kterého ji nemohl přehlédnout, až bude vycházet ven, a pustil se do zachytávání dalších radostných okamžiků, které se odehrávaly přímo před ním.

Kapitola 2

Emily se moc nechtěla ohlížet, aby viděla, jestli ji muž z parkoviště následoval dovnitř, nebo ne. Jeden špatný pohyb a všechny její krásně zabalené upečené dobroty vyklouznou z jejího nejistého sevření.

Ale možná by to stálo za to.

Nikdy moc nedala na bezprostřední přitažlivost. Vždycky byla založená spíš logicky než citově, ale i tak bylo těžké na takového muže nereagovat. Vysoký, široká ramena a zjevně ve slušné fyzické kondici. Dokonce i celá zavalená krabicemi si toho nemohla nevšimnout. Ale nejvíc ji na něm upoutaly ohníčky v zelených očích. Jako by měl v držení tajnou mapu k nějakému pokladu, kde X označovalo zábavu, a on ji chtěl vzít s sebou na cestu za dobrodružstvím.

Dobrodružství znamená rozptylování od práce, a to ty si stejně nemůžeš dovolit. Ne teď, napomenula se přísně.

Proplétala se mezi lidmi namačkanými okolo čtvercových stolků jako balení buráků v krabici a jen stěží vnímala neustálý šum klábosení, teplý vzduch prosyceň vůní svařeného cideru nebo vánoční hudbu, která

tiše zněla z reproduktorů nad jejich hlavami. Vydechla úlevou, když se jí podařilo dostat bez úhony i se všemi krabicemi za servírovací pult a do malé kuchyňky.

Ableovi tady původně měli v plánu prodávat jenom kávu a horkou čokoládu, ale když si všimli, kolik hostů odjíždí kolem doby oběda, přidali i obědový pult. Jenom základní, se sendviči a polévkami. Byli víc než rádi, že můžou prodávat její sladké pečivo a zákusky za malé procento ze zisku, protože to znamenalo, že je nemusejí péct sami, a všichni byli spokojení.

Emily navíc měla Ableovy ráda. Otevřeli si tohle místo poté, co jejich nejmladší syn dostudoval vysokou školu. Takový podnik na důchod bez důchodu.

Marlisa vyšla zpoza kuchyňského ostrůvku, na kterém připravovala sendviče, aby mohla Emily obejmout. „Včera jsme všechno vyprodali. A lidi chtějí ty malé mandlovo-pomerančové chlebíčky.“

„Myslíš štóly?“ usmála se Emily. „To je babiččin recept z Německa. Jedna z našich oblíbených rodinných vánočních tradic.“

„To mě nepřekvapuje,“ zazubil se Erwin. „Od té doby, co jsme je začali prodávat, už jsem přibral skoro dvě a půl kila.“

Marlisa nakrčila na manžela nos. „Bylo by možné od příštího týdne zdvojnásobit objednávku?“

„Cože? Zdvojnásobit?“

Nepůsobilo by moc profesionálně, kdyby se jim tady Emily samým štěstím roztančila, i když se jí moc chtělo. Čím víc toho prodají, tím víc lidí ochutná její jídlo. Dokázala se ovládnout, ale jen stěží. „Samozřejmě.“

Znamenalo to taky víc hodin strávených v kuchyni, ale to nevadilo. Spát může, až bude mrtvá.

Její matka by kroutila hlavou, kdyby to slyšela, a nejspíš by Emily pohrozila, že za ní pošle bratry, aby jí po-

mohli. Nebo ještě hůř, poslala by jí bratry i s jejich kamarády v naději, že se její jediná dcera vzdá svého snu otevřít si svoji vlastní pekárnu a usadí se.

Táta by na ni však mrknul mámě nad hlavou na znamení, že její rozhodnutí schvaluje. Péct ji naučila její německá babička z otcovy strany a tohle byl Emilyin sen od té doby, co si poprvé uvázala zástěru. Táta ji chápal.

Emily vypustila tenhle rozhovor z hlavy. Možná jim vůbec neřekne, že se její podnik rozrůstá. Díky svolení slečny Tilly, že si může jednu z mnoha budov na pozemcích Weber Haus přestavět na obchod, byla svému snu tak blízko, že už se ho skoro mohla dotknout.

Teď už jenom potřebovala získat půjčku na rekonstrukci.

Emily se s Ableovými rychle vyrovnala, popadla kabelku a klíče, které si odložila na pult, a v podstatě vyškotačila ze dveří do svěžího ranního vzduchu. Všechno pokrýval neposkvrněný sníh třpytící se ve slunečním svitu. Dokonalé. To znamenalo spoustu potenciálních zákazníků mimo penzion, kteří si budou kupovat její zboží od lidí, jako jsou Ableovi. Tedy pokud se jí podaří doručit zásilky.

Už byla na nohou celé hodiny, uvařila snídani pro několik hostů, kteří se ubytovali v Tillyině penzionu, uklidila a potom naložila auto až po okraj zbožím. Ale ucpaný záchod v jejich Královském apartmá ji značně zdržel.

Přesto by to měla stihnout, než se bude muset vrátit, aby uvařila oběd pro těch pár hostů, kteří se chtěli najíst přímo v penzionu, místo aby si zašli do restaurace do města. Potom byla na řadě příprava večere a po ní pečení na zítřek. A někde mezi tím musela vyzdobit dům těmi nádhernými starožitnými vánočními dekoracemi. Prosinec letěl jako splašený.

U auta jí dobrou náladu zkazil pocit marnosti. Dálkové ovládání dveří zlobilo, takže se někdy nemohla hned dostat dovnitř. Po čtyřech nebo pěti pokusech nakonec vztekle zavrčela a otevřela dveře klíčem.

„Počkejte.“

Podle hlubokého hlasu nebylo pochyb, že jde o toho muže z parkoviště. V žádném případě však nemohl mluvit na ni, a tak nasedla.

„Emily.“

Mluví na mě.

Překvapení s větší dávkou radosti, než si dovolila přiznat, ji přimělo zastavit se v půlce pohybu a ohlédnout se přes rameno. „Odkud víte, jak se jmenuju?“ zavolala, když seběhl několik posledních schodů.

Mávl rukou nahoru na sjezdovku. „Ten chlap na vás předtím volal jménem.“

A on si toho všiml? Páni. Ruměncem ji zahřál na tvářích, takže studený vzduch štípal o to víc. „Poslyšte, cítím se polichocená a vůbec, ale už teď mám docela zpoždění.“

S otevřenou pusou se zarazil a usmál se, až se mu kolem očí vytvořily vějířky vrásek. „Nezvu vás na rande.“

Aha. Zklamání na ni dolehlo, jako by jí z větve spadl na hlavu sníh. *Plesk*. A hned po něm následovaly rozpačky. Do tváří se jí navalila horkost, ale tentokrát z daleko méně příjemného důvodu. „Dobře... S čím vám teda můžu pomoci?“

„No, já chci vlastně pomoci vám.“

Pomoci jí? S čím? Tázavě povytáhla obočí.

„Myslím, že máte v kabelce malého pasažéra.“

„V mojí –“ Poznání se přes ni přehnal s jemností sněhové bouře. V odevzdaném zděšení zavřela oči.

„Mám v kabelce kotě, že ano?“

Otevřela oči právě včas, aby viděla, jak se cizí muž

směje, až se za břicho popadá, a v očích mu vesele jiskří. „Stává se vám to často?“ zeptal se.

„Až od té doby, co se tahle slečna objevila u našich dveří.“ Jemněji než doposud obrátila kabelku k sobě a doširoka ji otevřela. A skutečně – zevnitř na ni s nevinností andílka upřeně zírala dvě modrá očka.

„Sněhulko. Musíš s tím přestat,“ napomenula malé kotě, když ho vytáhla ven. Přivinula si chlupatou kuličku na prsa a zvedla oči k ochotnému neznámému. Právě včas, aby viděla, že na ni míří objektiv fotoaparátu. Ozvalo se slabé cvaknutí a fotka byla na světě.

„É... Ne, děkuju.“ Zvedla ruku před obličej, aby mu zabránila udělat další.

„Mám v záběru jenom tu kočku. Přísahám.“

Nula dva. Nejdřív za ní neběžel proto, že by ho zaujala, a teď si chtěl pořídit jenom fotku kotěte. *Jestli to tak bude pokračovat, moje ego bude potřebovat čokoterapii.*

Emily posbírala zbytky svého otřeseného sebevědomí a zahalila se do nich jako do pláště, takže se jí nakonec podařilo vyloudit na tváři úsměv. Podrbala Sněhulku na bradě. Maličká černá pasažérka se nastavila jejímu dotyku a okamžitě začala hlasitě příst. „Je neodolatelná, potvůrka.“

Když tentokrát zvedla pohled, byla pevně rozhodnutá nespást si nic, co ten muž udělá nebo řekne, se zájmem. Vlastně by nejspíš bylo dobré, aby odsud co nejrychleji utekla. „Děkuju, že jste mě na ni upozornil. Vyčítala bych si, kdyby se zranila nebo by vypadla a my bychom o ni přišly.“

Slečna Tilly bude strachy bez sebe. Nebo nejspíš už je.

„Ale ne!“ Než mohl muž odpovědět, Emily skočila do auta. Tentokrát doopravdy nahlas zaklela, když zjistila, že si zapomněla vzít mobil.

*Dobře. Pojedu na další rozvážku a zavolám Tilly od-
tamtud.*

„Tak trochu jsem doufal, že byste možná chtěla –“

„Musím jet,“ prohodila přes rameno, a přerušila tak pohledného cizince uprostřed věty.

Spěšně položila Sněhulku na sedadlo spolujezdce, nastartovala a vycouvala. Ještě jednou mávla na znamení díky muži, který pozoroval její bláznivé chování se zmateným výrazem, a vyrazila na další zastávku s větší dávkou rychlosti než opatrnosti.

„Dělat zmatky, to je tvoje, vid', ty malá nezbedo?“ řekla Sněhulce.

Místo odpovědi Sněhulka vybraně zvedla jednu nožku a začala si umývat zadeček.

Navzdory tomu, že se chtěla postarat, aby se slečna Tilly zbytečně nestrachovala, nemluvě o spouště dalších věcí, na které dneska musela myslet, nedokázala Emily celou cestu až do města dostat toho cizího muže z hlavy.

„Zajímalo by mě, jestli tady zůstane přes Vánoce?“ obrátila se s otázkou ke kotěti, které jí pohled opětovalo, jako by jí rozumělo, což byla hloupost.

Ne že by se snad Emily mohlo poštěstit narazit na toho muže znovu. Celé dny trávil v penzionu a ven se dostala jedině při rozvážce.

Jakmile dojela k McKitchens, jedné z restaurací v hlavní nákupní zóně centra města, zastřčila Sněhulku zpátky do kabelky. „Koukej tam zůstat,“ přikázala jí.

Ve vymrzlém autě ji koneckonců nechat nemohla. Ani s tím chlupatým kabátkem.

Potom vzala do náruče krabice a spěchala dovnitř. Adam Larson, který řídil restauraci každý všední den dopoledne, ji zavedl k telefonu ve své kanceláři, ukryté v zadní části kuchyně.

„Weber Haus,“ ozvala se Tilly svým nezaměnitelným klidným hlasem.

„Dobrý den, slečno Tilly, tady Emily. Volám jen, abyste věděla, že mám Sněhulku u sebe. Schovala se u mě v kabelce.“

Tilly se podařilo zasmát a syknout zároveň. „To je její oblíbená zábava. Jsem ráda, že ses ozvala, protože už jsem ji hledala úplně všude.“

„Myslela jsem si to. Přivezu ji domů, jakmile dokončím rozvážku.“

„To budeš hodná, zlatíčko –“ Potom se zdálky ozval tichý šelest, jako kdyby Tilly odložila sluchátko, a na lince bylo slyšet jen zkomolené hlasy. Po další odmlce se Tilly vrátila k telefonu. „Někdo tady je. Radši půjdu otevřít.“

Než stihla Emily odpovědět, telefon ohluchl, a tak položila sluchátko zpátky do vidlice. Alespoň tohle měla z krku. *Ted' zpátky k rozvážce.*

Plnou pozornost teď věnovala seznamu věcí, které musela udělat. Zastavila na dalších třech místech, kde souhlasili, že budou prodávat její zboží. Bohužel jen Ableovi prodali všechno, ale ani ostatním se nedařilo špatně, a to bylo dobré znamení.

Zamířila zpátky do Weber Haus a musela se držet, aby očima nezabloudila ke sjezdovce, jestli neuvidí černý vlněný kabát, džiny a zářivě červenou čepici. Ne že by snad měla čas na víc než na zběžný pohled cestou kolem.

Stejně se víc zajímal o Sněhulku, připomněla si nemilosrdně.

Když byla doma, zajela s autem do garáže, přestavěné z původní kočárovny, kde s Tilly parkovaly. Všichni hosté parkovali na plácku vysypaném šterkem z druhé strany hlavního domu. Zvedla Sněhulku z předního sedadla a s kotětem tentokrát ne v tašce, ale v ruce se plahočila

sněhem k postrannímu vchodu do kuchyně. Pod gumovými sněhulemi jí s každým krokem zakřupalo.

„Slečno Tilly!“ zavolala, jakmile vešla dovnitř. „Jsem doma!“

„*Mňau*,“ zaprotestovala Sněhulka, jako kdyby chtěla Emily připomenout, že není sama.

„*J sme* doma,“ opravila se Emily, když odložila kabelku na kuchyňský stůl a kotě na podlahu.

„Á výborně,“ ozval se slabý hlas. „My jsme v obýváku.“

My? Emily pohlédla na Sněhulku a představovala si, že kotě pokrčilo ramínky v odpověď. Tillyinou nejoblíbenější činností na světě bylo povídat si s hosty. Zatímco Emily vyhovovalo držet se v pozadí, Tilly byla tváří domu. Takhle jim to dokonale klapalo.

Za chvíli zjistí, co tam Tilly provádí, ale nejdřív musela vyložit auto plné potravin. Opatrně, aby za ní Sněhulka nevyběhla, pospíchala ven, popadla dvě přeplněné papírové tašky a vrátila se dovnitř. S plnou náručí zacouvala prosklenými dveřmi do kuchyně, a když se otočila, narazila přímo do svalnaté mužské hrudi oblečené do hebkého svetru. Uvnitř tašky s nákupem něco hrozivě zapraskalo, až sebou Emily trhla. Vejce.

Hlavně ať jich není moc, prosím.

Plánovala upéct nákyp s vajíčky a klobáskami a taky zemlovku. Jenomže do obojího potřebovala vejce.

„Promiňte,“ zazněl jí nad hlavou hluboký mužský hlas, kterému se podařilo přehlušit šustění tašek. „Chtěl jsem vám podržet dveře, ale obávám se, že jsem se vám místo toho jenom připltl do cesty.“

„Nic se neděje,“ zalhala skrz stisknuté zuby. Neměla čas, aby zajela pro další vajíčka.

Uchopil ji za ramena a opatrně ucouvl. „V pořádku?“

„Jo.“

Emily odložila nákup na linku, potom se otočila ke svému nešťastnému pomocníkovi, ale při pohledu na něj se zakoktala. „Vy.“

V koutcích zelených očí se objevily vějířky vrásek. „Já.“

Dobře. Zněla jako naprostý pitomec.

Aby získala čas, sehnula se a zvedla Sněhulku do náruče jako štít ve tvaru kotěte chránící ji proti účinku, jaký na ni tenhle cizinec měl. V tu chvíli jí mozek začal znovu pracovat na plné obrátky. Nevzpomínala si, že by se dneska měli ubytovat nějakí noví hosté. Co tady dělal?

Vtom se jí zmocnilo plíživé podezření. *Prosím, jen ať nejsi ten, kdo si myslím. Moc mě přitahuješ na to, abych se na tebe zlobila.*

Přestanu příst a zblízka se zadívám Emily do tváře. Víím, že je něco špatně, protože mě stiskne pevněji. Trochu moc pevně.

Zamňoukám na protest, Emily zamrká a její zamračený výraz se při pohledu na mě změní ve zmatený, jako kdyby byla myšlenkami někde jinde. Znovu zamrká a uvolní sevření.

Zapomněla snad, že mě drží?

To je zvláštní. Vykouknu, abych viděla, na co se mračí. Jenomže to není *co*. Je to *kdo*.

Ten člověk z místa, kde se všude válela ta bílá věc a děti se hlasitě smály. Ten, který mě našel v kabelce. Nakloním hlavu ke straně a pozorně si ho prohlížím. Proč se na něj Emily zlobí? Až na to, že mě napráskal – takové vhodné slovo, které jsem se zrovna nedávno naučila – vypadá docela mile.

Muž se natáhne a jemně mi přejede rukou po kožíšku. Schoulím se do jeho dlaně a znovu nastartuju motůrek. Z toho, jak vás někdo hladí, dokážete hodně vyčíst. Už teď se mi ten člověk líbí.

Vtom přispěchá do místnosti slečna Tilly. „Výborně, tak už jste se seznámili,“ řekne.

„Formálně ještě ne,“ ozve se muž. I jeho hlas se mi líbí. V jeho hlubokém tónu je něco laskavého a uklidňujícího. Ráda bych se mu přitulila pod bradu a na chvíli si tam zdřímla.

„Ahá,“ prohlásí slečna Tilly táhle, jak to občas dělává. „Emily, ráda bych ti představila svého synovce Lukase.“ Tilly samou hrdostí jenom září.

Nakloním hlavu a zadívám se na muže. Tak tohle je ten člověk Lukas, o kterém pořád mluvila?

„Lukasi,“ pokračuje Tilly, „tohle je Emily Diemeroová. Pomáhá mi vést Weber Haus a je to skvělá pekařka.“

Člověk jménem Lukas se zasměje. Má hezký úsměv, usoudím. Odráží se mu i v očích. „Rád tě oficiálně poznávám. Tilly mi hodně vyprávěla...“

Hlas se mu vytratí.

Podívám se nahoru na Emily, protože už mě zase mačká. „Tak ty jsi Tillyin synovec?“

Nezní moc potěšeně. Co jí ten chlapík udělal? To mě odhalil, když jí prozradil, že jsem v její kabelce.

Lukas si musí myslet to samé, protože legračně narkčí obočí. „Je na tom něco špatného?“

Emily otevře pusu, ale potom pohledem zabloudí ke slečně Tilly. Zdá se, že zvažuje slova. „Tilly je nepochybně nadšená, že jsi konečně doma. Už několik týdnů o ničem a nikom jiným nemluví,“ řekne. „Jak dlouho hodláš zůstat? Nevěděla to jistě.“

Nyní zní až příliš sladce. Vůbec ne jako Emily. Emily je milý člověk, vždycky mě ráda pohladí, ale taky je

upřímná a přímočará. Alespoň to o ní říká slečna Tilly. Takový přeslazený tón zní z jejích úst falešně – jako by měla pusou plnou smetany dusící její slova.

Zavrtím se v jejím sevření, a tak mě postaví na podlahu. Mám na lidi čich. Možná že když jí ukážu, že Lukas je hodný, přestane se chovat tak... divně. Letím k němu a obtočím se mu okolo kotníků. Lukas se uchechtne. Ten hluboký zvuk ve mně vzbuzuje pocit štěstí. A líbí se mi to ještě víc, když se sehne a přejede mi rukou po hřbetu. Při jeho doteku se prohnu jako luk.

Podívej, Emily. Je milý.

Ohlédnu se, abych se ujistila, že moje sdělení pochopila, jenomže Emily mě pozoruje s našpulenými, jakoby sevřenými rty. „Zrádkyně,“ vysloví neslyšně.

Lukasovo odfrknutí nám oběma prozradí, že si toho všiml. Emily zrudnou tváře. „Jestli mě teď omluvíte, musím vyložit zbytek nákupu, než se pustím do vaření oběda.“

Odspěchá ven z místnosti a prosklené dveře se za ní zabouchnou tak prudce, až nadskočím. Lukas se narovná a dívá se, jak odchází. Koutky úst přitom povytáhne nahoru.

Zdá se mi to, nebo se mezi těmi dvěma něco děje? Jako kdyby ve vzduchu něco potichu bzučelo. *Dva lidi, které mám ráda, by se měli mít rádi*, usoudím. Možná potřebují trochu popostrčit, aby jim to došlo.

Kapitola 3

Hlasité vrznutí pantů probudilo Lukase z lehkého spánku. Vzhledem k tomu, kolik toho procestoval, a tomu, že některé destinace nepatřily k nejbezpečnějším, si navykl spíš lehce dřímat. O nějaké REM fázi se ani nedalo mluvit.

Teta Tilly musí ty panty promazat, napadla ho první rozespalá myšlenka.

Když se trochu probрал, uvědomil si, že zvuk vydávají dveře jeho ložnice. Rozespale pootevřel jedno oko. Skrz těžké závěsy nepronikalo dovnitř žádné světlo, ale to nic neznamenalo. Měl si vzpomenout na svůj zvyk z dětství, kdy je nikdy nezatahoval úplně, protože jinak nevěděl, kolik je hodin.

Nadzvedl se na lokti a zadíval se na dveře svého pokoje. Opravdu se na chlup pootevřely. Možná je nezavřel pořádně, ale o tom dost pochyboval. Nebo se možná na Weber Haus objevilo pár nových duchů. Měl neodbytné tušení, že to brzo zjistí.

O několik vteřin později zaslechl tiché šustění, a než se nadál, Sněhulka mu přistála přímo na bříše. I když byla maličká, při tom nárazu pěkně hekl.

Padl zpátky na polštář. „Ahoj chlupáči. Přišlaš na návštěvu?“

„Mňau.“

Sněhulka ho hlavou štouchla do brady a Lukas se rozchechtal. „Ty jsi pěkně náročné stvoření, vid?“

„Mňau.“

Lukas se natáhl, aby kotě pohladil, ale uskočilo, znova zamňoukalo a pak odhopkalo ještě o kus dál. Zastihal ho. Ta kočka se chovala, skoro jako by chtěla, aby vstal a následoval ji. Se zasténáním se posadil, až mu příkrývka sklouzla do klína, a Sněhulka vystřelila z postele a nedočkavě se rozběhla ke dveřím. Pak se otočila a on by přísahal, že se na něj otráveně zakabonila.

S jednoznačně nespokojeným zamňoukáním vyskočila zpátky na postel a hrábla po něm tlapkou, načež se zase rozběhla ke dveřím.

„Nemyslíš ty si náhodu, že jsi pes?“ zamumlal Lukas.

Přesto zjevně něco chtěla a on už byl stejně úplně vzhůru. Se zabručáním odhodil příkrývku, a když se bosými chodidly dotkl dřevěné podlahy, zachvěl se zimou. V duchu si poznamenal, že si bude muset brát do postele ponožky, i když to nenáviděl.

Okamžitě sáhl po telefonu a při pohledu na hodiny střelil po kotěti pohledem. „Ještě není ani pět. Ve tvém vlastním zájmu doufám, že jde o něco důležitýho.“

Nejspíš potřebuju pauzu. Mluvím tady s pýchavkou přestrojenou za kotě.

Rychle si přetáhl přes hlavu tričko. Už měl na sobě flanelové kalhoty od pyžama, takže kdyby náhodou v tuhle nekřesťanskou hodinu narazil na někoho dalšího, aspoň se tady nebude producírovat polonahý.

Jakmile se pustil za Sněhulkou, kotě vyrazilo chodbou a zastavilo se na rohu, aby se ujistilo, že je mu v patách. Když došel až k němu, popoběhlo zase o kus dál.

Napůl pobaveně, napůl s myšlenkou, že by se měl prostě vrátit do postele, ho následoval dolů po zadním schodišti, které vedlo do kuchyně. Majestátnímu zdobnému schodišti ve vstupní hale se však až na ručně vyřezávané dřevěné zábradlí v nejmenším nepodobalo. Tohle bylo užší, tmavší, a když byl malý, děsilo ho. Na způsobu, jakým tudy hvízdal vítr, bylo něco strašidelného.

Ted' už jsi dospělý chlap. Byl zcestovalý a přežil už na nebezpečnějších místech, než bylo jeho rodné město. Přesto musel potlačit zachvění. Posledních pár schodů ozařovalo teplé světlo. Někdo už je vážně vzhůru? Doufal, že to není teta. Ve svém věku by už neměla tak tvrdě pracovat.

Včera mu připadala tak... stará... až ho to šokovalo. Pořád měla kuráž, ale působila nějak křehčeji. Což ho přimělo uvažovat o jejím odchodu do důchodu. Nikdy ho nenapadlo, že by to potřebovala, ale starat se o Weber Haus byla pořádná dřina.

S rostoucí zvědavostí přestal věnovat Sněhulce pozornost. Z nějakého nevysvětlitelného důvodu se několik posledních kroků kradl potichu jako zloděj, pak se zastavil a vystrčil hlavu zpoza kredence, kterou Tilly zre-novovala asi tak před deseti lety.

V průběhu let jeho rodina kuchyň zmodernizovala a díky měděnému rustikálnímu dřezu a vestavěné skříni přenesla víc do současnosti. Spolu s původní dřevěnou podlahou zachovali i masivní řeznický stůl uprostřed místnosti a vitrínu podél jedné stěny. Ale když o tom tak přemýšlel, ledničky, sporák a myčka by nejspíš potřebovaly vyměnit. Dříve bílé spotřebiče už zežloutly věkem. V duchu si poznamenal, že to musí Tilly navrhnout.

Kuchyň byla obvykle nejteplejší místností v domě a taky Lukasovou nejoblíbenější. Hosté jedli v jídelně, ale tahle místnost byla jeho a Tillyiným královstvím.

Psal tady domácí úkoly, většinou tady jedl a celkově se sem zašival před ostatními, protože ho nijak nelákalo setkávat se s lidmi, kteří v jeho životě neměli zůstat víc než pár týdnů.

Pohled, který se mu naskytl, pozvedl kuchyň podle jeho mínění o několik stupínků výše.

Z telefonu položeného na lince se tiše linula vánoční hudba a celá místnost mu připomínala výjevy z klasických obrazů zachycujících chladné zimní večery, útulné teplo krbu... a rodinu.

Ignoroval důvěrně známé píchnutí u srdce, které ho s příchodem svátků každý rok trápilo víc než obvykle, a zaměřil se na ženu, která si pro sebe tiše něco pobrukovala.

Emily stála u obrovského řeznického stolu uprostřed místnosti. Byla otočená zády k němu, ale její dlouhé tmavé vlasy stažené do culíku si nemohl splést. Nemluvě o těch nohách. V obtažených džínách a přiléhavém světle modrém svetříku byla ta žena neodolatelná takovým tím způsobem milé pihovaté dívky odvedle, který mu dokázal zabrnkat na tu správnou strunu.

Až na to, že ho neměla moc v lásce. Vlastně ani trochu. Z důvodu, na který teprve musel přijít.

„*Mňau.*“

Úplně zapomněl na tu zatracenou kočku, která mu teď seděla u nohou.

„Dobré ráno, Sněhulko –“ Emily se otočila s úsměvem na rtech, ale ten ztuhl, jakmile ho uviděla.

Co se chladnosti týká, Jack Frost byl oproti Emily Diemerové úplně břídil.

„Co tady děláš?“ zeptala se. Musel připustit, že se pokusila zatvářit neutrálněji, ale sevření jejích rtů nijak nepovolilo.

Pobavení a zvláštní potřeba naklonit si ji přiměly